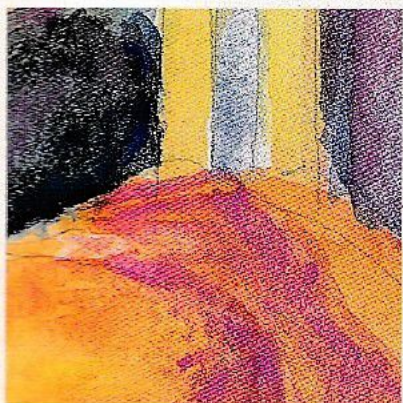
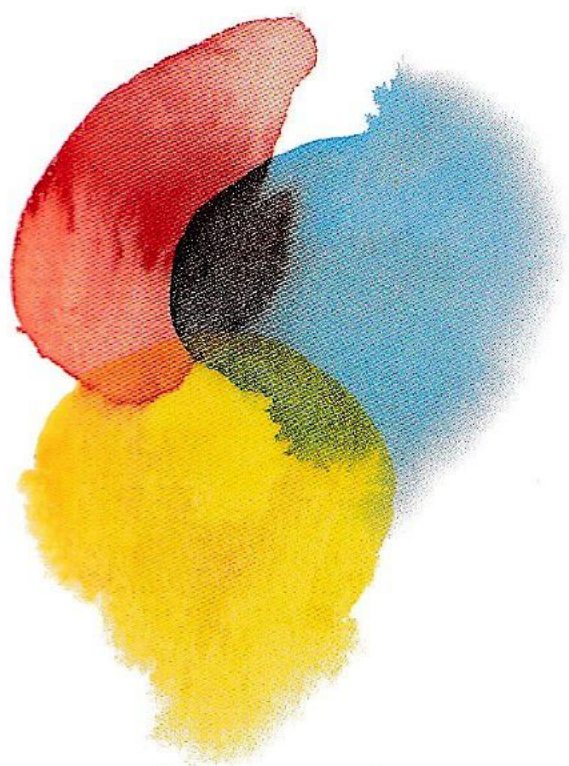

AKWARELA

detal

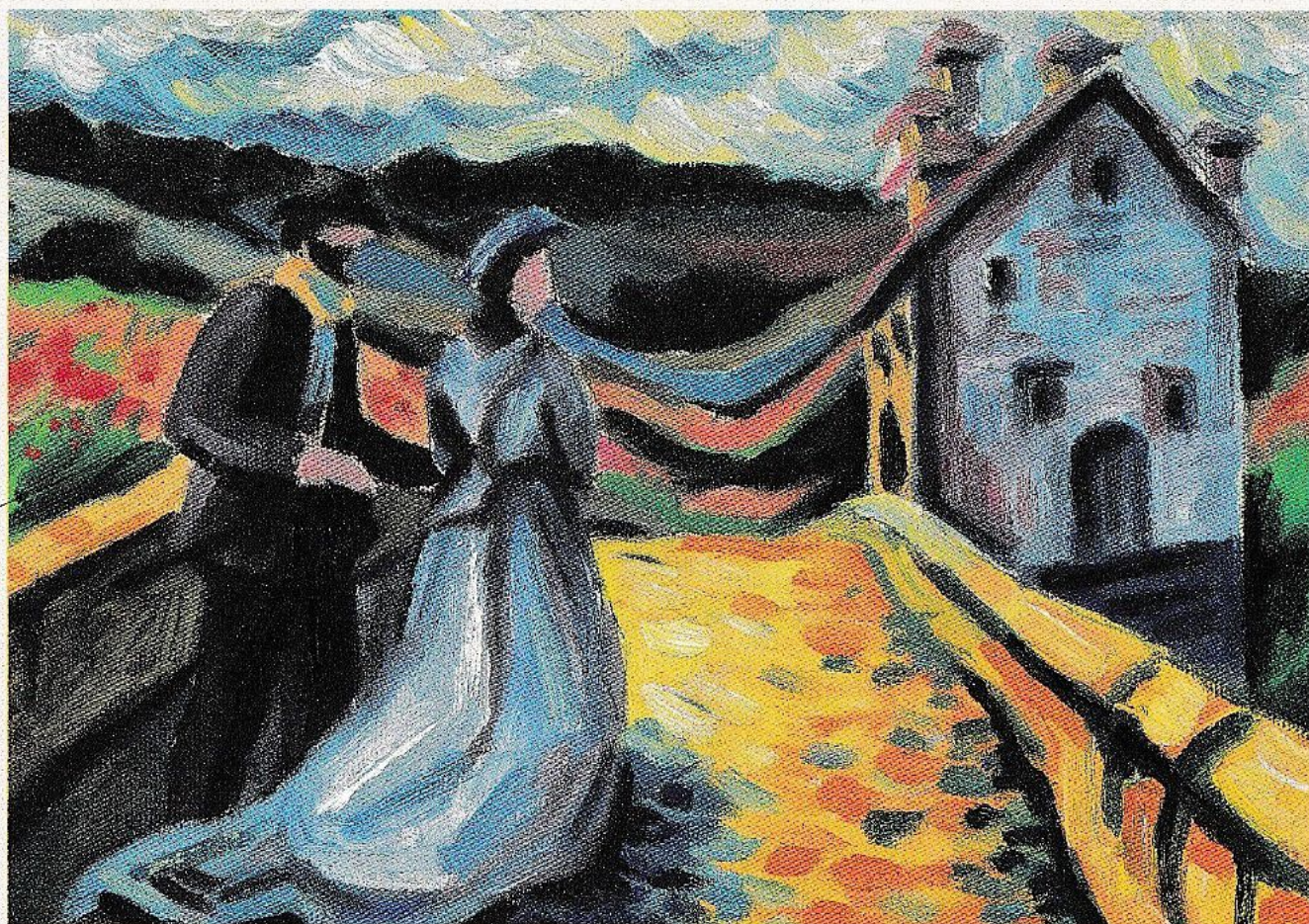

Akwarela to technika plastyczna, w której stosuje się przejrzyste (laserunkowe) warstwy farb wodnych. Mimo że technika ta używana jest zwykle w szkołach i przez amatorów, jest to jedna z technik najtrudniejszych, ponieważ przeważnie nie jest możliwe naniesienie poprawek. Technika akwareli wymaga szybkiego działania i pewności, nie daje szansy na przemalowanie detali. Cechą charakterystyczną tej techniki jest to, że nie używa się bieli. Zamiast niej zostawia się nie pokryte farbą miejsca, w których widoczny jest biały grunt lub biały papier podłoża. Technika ta umożliwia osiągnięcie efektów, których nie można uzyskać stosując inne sposoby malowania, np. efekt rozmycia kolorów, zróżnicowanie tonów, efekty „powietrzne” itp. Po lewej stronie ilustracji widać przykład techniki „mokre w mokre”, po prawej – „mokre w suche”.

MALARSTWO OLEJNE

detal

Najważniejszą techniką tworzenia obrazów w malarstwie XX wieku jest technika olejna, w skrócie zwana olejem. Przed użyciem farbę rozcieńcza się na palecie, najczęściej terpentyną. Farbami olejnymi można nałożyć na obrazie grubszą warstwę farby, dzięki czemu otrzymuje się wzbogaconą fakturę (technika impastu). Pozwala wydobyć największe możliwości w pracy z pędzlem i wyrazić indywidualny styl malarza. Istotną zaletą farb olejnych jest ich powolne schnięcie, którego czas można dodatkowo zmieniać za pomocą dodatków. Umożliwia to dokładne sporządzenie farby o pożądanym tonie, stopniowanie waloru, płynne przejścia kolorów itp.

Farby olejne mają największy współczynnik załamania światła. Optycznie wygląda to tak, że farby olejne są bardziej przejrzyste i mają głębsze tony niż farby używane w pozostałych technikach malarskich. Na obrazie można osiągnąć wrażenie największej głębi przestrzeni. Malowidła olejne maluje się niemal wyłącznie na jasnych gruntach. Podobraziem bywa płótno, deski, papier, sklejka lub sololit, które gruntuje się przed malowaniem. Procesy chemiczne zachodzące w gotowych obrazach olejnych przejawiają się na zewnątrz w postaci ciemnienia kolorów i przebijania spodnich warstw obrazu na powierzchnię. W przypadku jasnych gruntów (np. białe zagruntowane płótno) stałość kolorystyczną gwarantuje właśnie wzajemne wyrównywanie się tych dwu procesów. Wadą malowideł olejnych jest ich żółknięcie. Blaknięcie, ciemnienie i żółknięcie malowideł olejnych można ograniczyć do minimum dzięki odpowiedniej technologii.

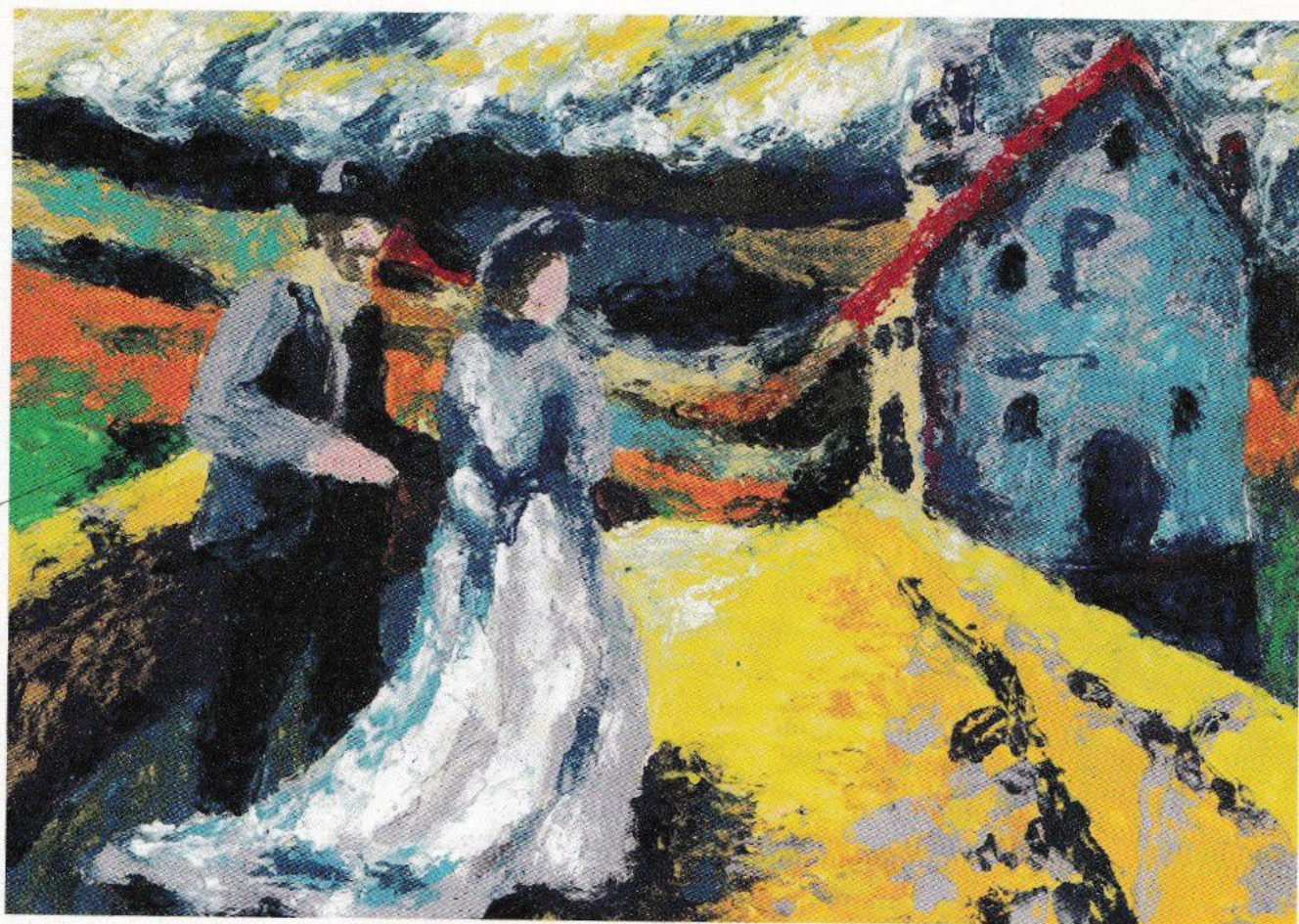
Szczególną odmianą techniki olejnej jest technika *alla prima*, której zagorzałymi zwolennikami byli impresjoniści. Jej istotę stanowi nakładanie farb bezpośrednio na grunt, bez przygotowawczej warstwy podmalówki. Ta technika olejna stosowana jest obecnie powszechnie w malarstwie pejzażowym, dominuje również w innych gatunkach.

Malarstwo olejne to technika, która najpełniej umożliwia malarzowi uzyskanie wrażenia rzeczywistości obrazu.

ENKAUSTYKA

detal

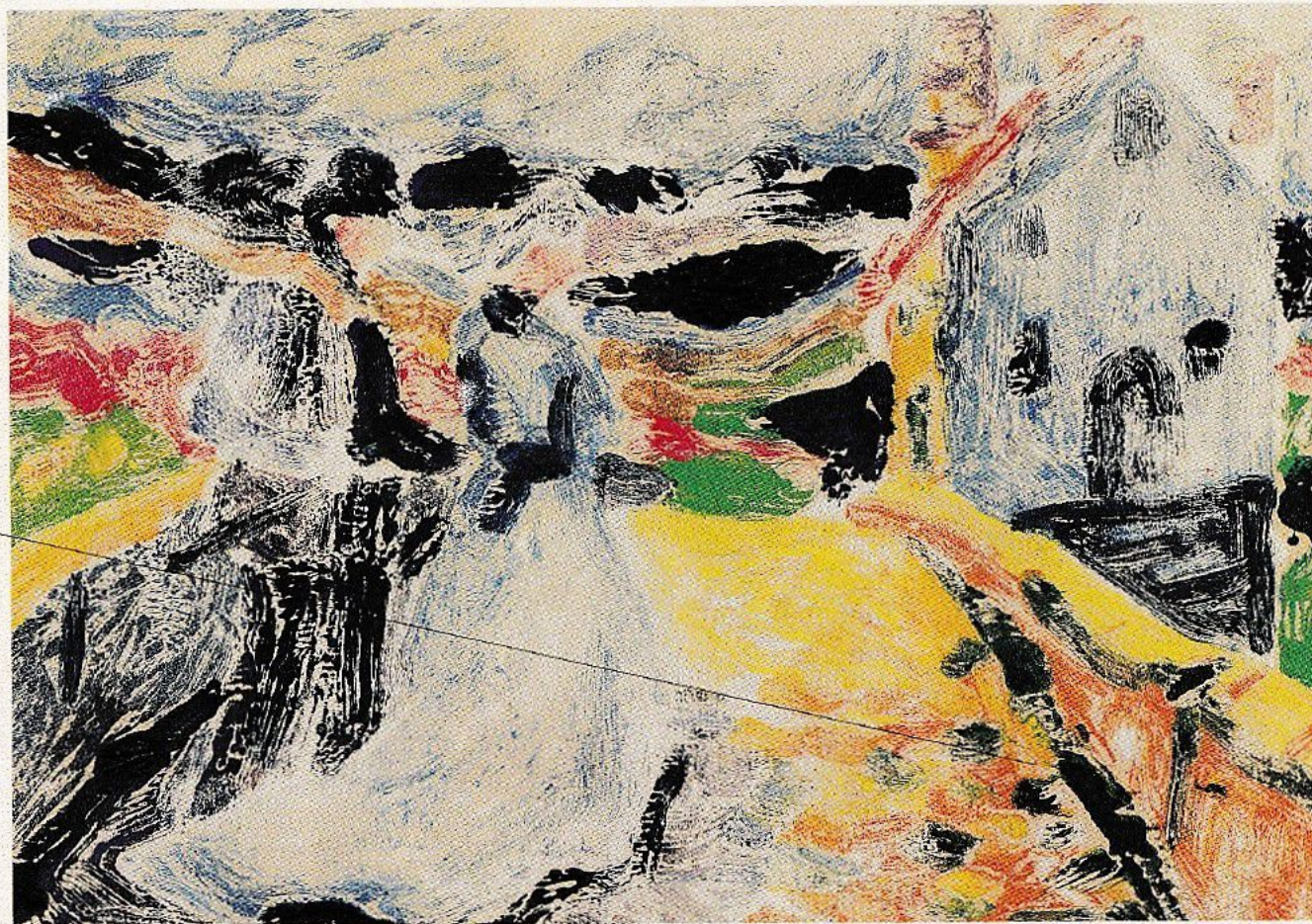

Malowidło, w którym spoiwem jest ciepły воск. Technika stosowana w starożytności, o której sądzono, że jest skazana na zapomnienie. Zaczęto jej ponownie używać pod koniec XX wieku.

MONOTYPIA

detal

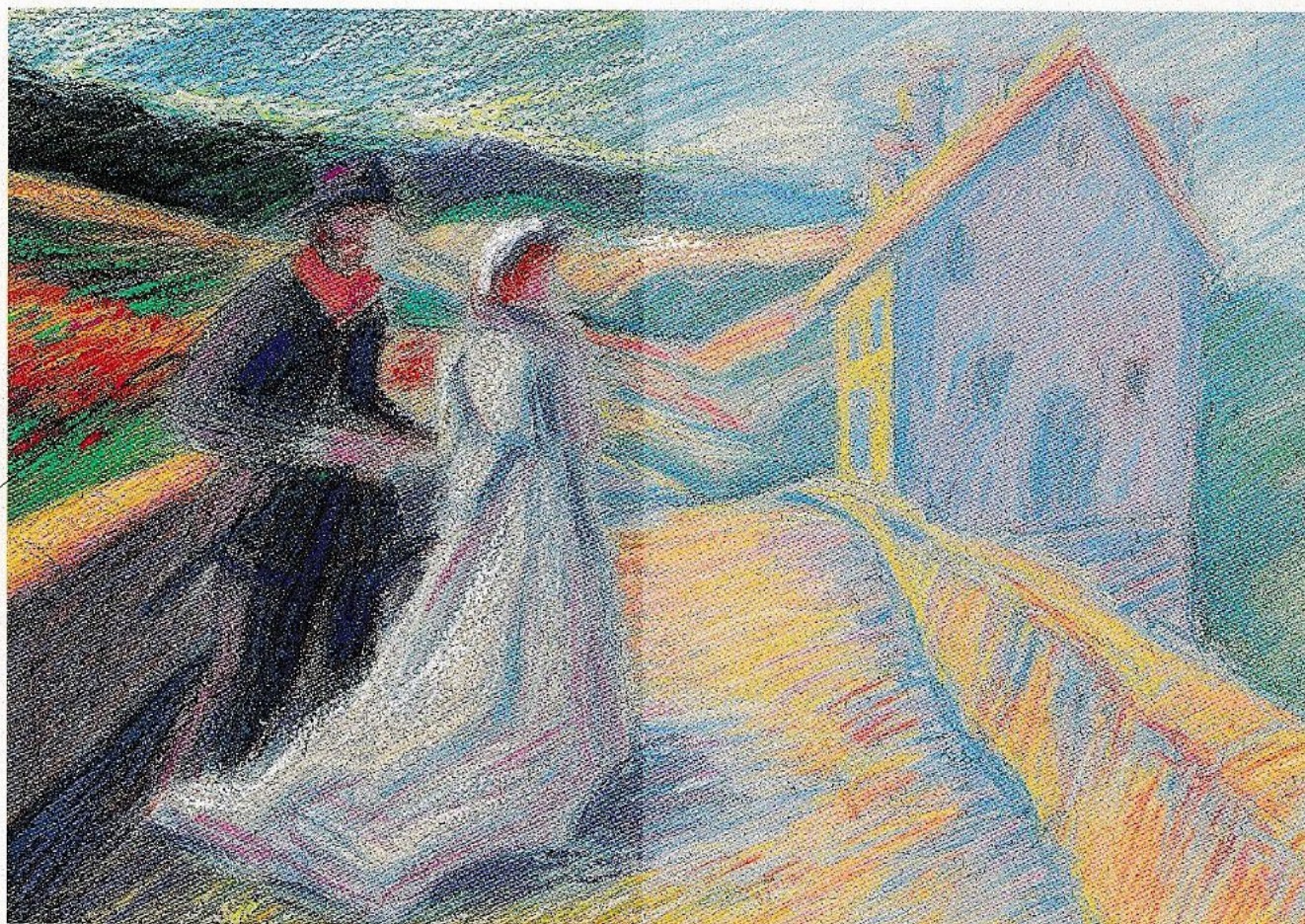
Malowidło namalowane na metalowej płycie odbija się za pomocą prasy na papierze. Ostateczny efekt trudno przewidzieć, bywa on bardzo interesujący. Przypomina grafikę, rysunek, malowidło. Powstały w ten sposób obraz jest jedynym dziełem, unikatem, dlatego czasami wyłączany jest z grafiki, która ze względu na swój charakter jest techniką polegającą na powielaniu.

Obraz na następnej stronie stanowi dowód, że monotypia znalazła dla siebie miejsce również w sztuce nowoczesnej.

PASTEL

detal

Malowanie pastelem umożliwia uzyskanie szczególnie wdzięcznego efektu dzięki specyficznej aksamitnej świetlistości. Dotyczy to zwłaszcza pastelu olejnego. Pastele woskowe są twardsze i dają kolory bardziej nasycone. Pastel to technika tak charakterystyczna, że jej odróżnienie od innych nie sprawia problemu. Stwarza wiele możliwości realizacji. Można nanosić kilka warstw, wyskrobywać, rozcierać i mieszać poszczególne kolory. Podobrazim jest niemal wyłącznie papier, często różnokolorowy. W praktyce rozróżnia się pastele suche (sproszkowane) i tłuste (na ilustracji po lewej stronie), które dają różny efekt estetyczny. Pastel sprawia wrażenie intymności.

GWASZ

detal

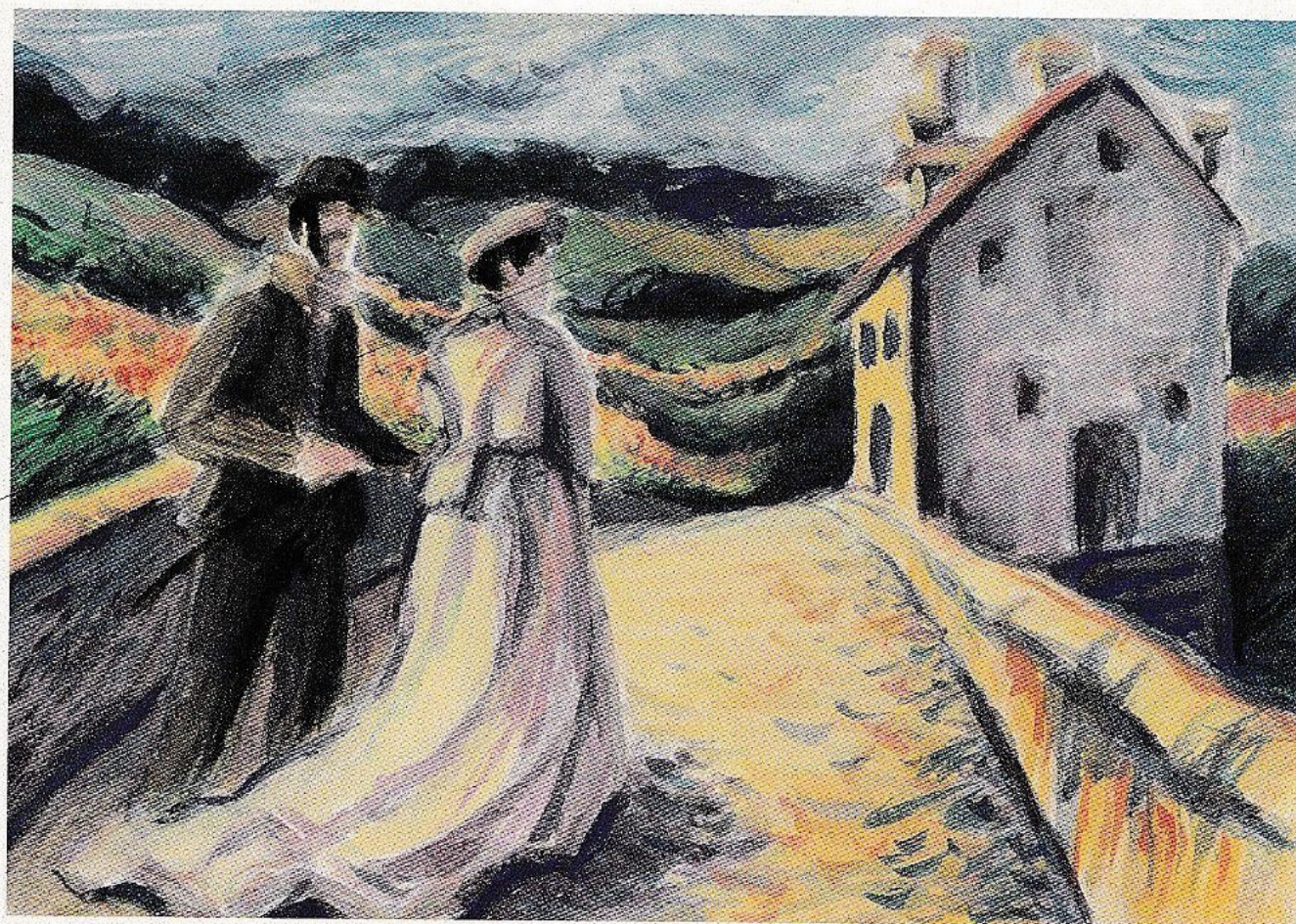

Technika malarska, w której wykorzystuje się kryjące (nieprzezroczyste) farby wodne. Do farb wodnych dodaje się spoiwo, np. różne rodzaje klejów. Dzięki temu malowidło zyskuje matowość, w odróżnieniu od akwareli zakrywa podobrazie, jest nieprzezroczyste. Nadaje to większości gwaszów charakterystyczną tonację, jak gdyby obraz był namalowany suchymi, matowymi farbami. Od pozostałych technik gwasz można odróżnić przede wszystkim dzięki temu, że w malowidle nie ma grubej warstwy farby, kolory sprawiają wrażenie mętnych i wyraźnie widać na nim matową biel. Obraz robi wrażenie płaskiego, technika ta bowiem nie daje możliwości stwarzania wrażenia głębi. Podobraziem gwaszów bywa papier, ale również bardzo delikatne płótna.

TEMPERA

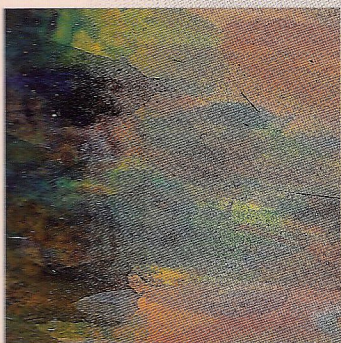

detal

Jedna z najważniejszych technik klasycznego malarstwa, teraz mało popularna. Do końca XV wieku dominowały tempery, w których jako spoiwo stosowano żółtko. Obecnie temperą nazywa się technikę, w której pigmenty spojone są emulsją żółtkowo-olejową lub kazeinowo-olejową. Istnieje wiele możliwych spoiw temper, co sprawia, że także efekty artystyczne i charakter malowidła bywa różny. Jeśli na koniec tempera zostanie pokryta werniksem, staje się bardzo podobna do malowidła olejnego, dlatego trudno ją rozpoznać, praktycznie potrafią to zrobić tylko zawodowcy. Stare tempery charakteryzowały się tym, że odcienie nie zlewały się na nich. Współczesna tempera odznacza się szorstką, porowatą powierzchnią i niepołącznymi warstwami farb. Temperę uważa się za jedną z najbardziej trwałych technik plastycznych, jeśli zastosuje się optymalny rodzaj emulsji. Szybko schnie, jednak po wyschnięciu ton kolorów zmienia się i ostateczne malowidło jest stosunkowo kruche. Najpopularniejszym podobrazem temper są płyty pilśniowe (sololit), na płótnie tempery nieolejowe czasami pękają.

AKRYL

detal

Nowy rodzaj farb na rynku wniósł do malarstwa nową technikę, bardzo często używaną przez młodych artystów w obrazach wielkoformatowych. Odznacza się jasnym, rozświetlonym efektem, dobrą stałością.

FUNKCJE KRESKI - WYRAZ KRESKI

kreska niepewna

kreska niespokojna

kreska niewyraźna

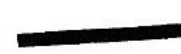
kreska wyraźna

kreska spokojna

twarda kreska

cienka kreska

gruba kreska

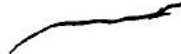

kreska ozdobna

FUNKCJE KRESKI - TWORZENIE NASTROJU NA OBRAZIE

kreska wyodrębniająca

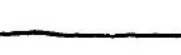
kreska nastrojowa

kreska wznosząca

kreska pozioma

kreska pionowa

kreska zaokrąglona

kreska opadająca

kreska konstrukcyjna

